

Докато ландкрузърът се движеше, ръмжейки, все по-навътре в гората, Арне Ватне размишляваше какво трябваше да направи. Въпреки объркването и страха си, той се опитваше да мисли трезво. Бяха преровили шабквартирата на Хермансон, а след това? Можеше ли да е сигурен, че бандата бе все още там? Така или иначе полицията нямаше да намери нищо, освен няколко подозрителни типове. Ако им провървеше, можеше да се окаже, че някой от тях е регистриран в полицията, но оставаха още контактите. Всяка престъпна банда имаше разклонения. Онези, които държаха Анне, бяха със сигурност на съвсем друго място и можеха във всеки един момент да изпълнят заканата си. А онова, което искаха да получат – скъпоценния контрабанден товар – бе в буса му. И преследването на този товар щеше да е двойно – от една страна, полицията, а от друга – контрабандистите. И никога нямаше да иска да изпусне плячката. Постепенно започна да осъзнава какво именно се бе съгласил да прекара през границата...

Терзаейки се от страшни подозрения, Арне спря ландкрузъра в разширението за автобусна спирка, изключи двигателя и излезе. Бе настъпил моментът да си изясни всичко. В автосклада в Торшбю не бе питал какъв товар ще вози, сякаш бе имало негласна уговорка. Просто бе гледал в друга посока, сякаш отхвърляйки съпричастността си към случващото се. „Това бе самоизмама, която няма да ми помогне, ако ме сгащи полицията” – помисли си той, отваряйки фургона. Той бе пълен с картонени кутии с марката на чуждестранна фирма.

Бельо от Прибалтика? Той се усмихна накриво „Какъв глупак и страхливец съм!” Снежните парцали падаха право на лицето му. Хвана първата попаднала му кутия, свали я на земята и се опита да отвори капака ѝ. Отначало не поддаваше, но най-накрая се отвори и разкри съдържанието – пилета.

Кутията бе претърпана със замразени пилета. Що за шега? Нима рискуваше живота и здравето си, какво оставаше за свободата и честта си, заради пратка пилета? Колко бе нелепо! Ритна кутията с крак и пилетата се затъркаляха по пътя. И тогава видя пакетчетата. Под пилетата на дъното на кутията имаше три плоски квадратни пакета. Бе трудно да се оп-

редели съдържанието им през найлоновата опаковка. Доближавайки един от пакетите до фара на буса, той видя, че вътре имаше нещо като аерошоколад. Арне не бе експерт по въпроса, но тук не бе необходим експерт. Бе виждал такива пакети по телевизията. В новините често показваха митничари, водещи точно такива найлонови пакети от тайни скривалища в задграничните тирове, изпод седалките, от резервните гуми и дори от резервоарите за бензин.

Найлонови пакети с хашиш.

А сега той, Арне Ватне, се луташе по заснежените пътища на границата между Швеция и Норвегия с няколкостотин килограма хашиш в багажника. А полицията бе по петите му!

Бяха хванали Анне.

Арне Ватне се опита да се съсредоточи, но тази ужасна и невероятна мисъл не му даваше мира.

Отначало си помисли, че трябва да отиде незабавно в полицията, да разкаже всичко, да се разкае, да плаче и да моли за снизхождение. Нямаше да му се налага да се преструва, всичко щеше да е искрено. Анне обаче бе при тях... И дори и шведската част от бандата да бе арестувана, то онези, които бяха хванали Анне, не бяха там, а останалите бяха и още някъде. И щяха да си свършат работата, каквото и да се бе случило в Торшбю. Щяха да са нашрек, защото контрабандната стока не бе попаднала по местоназначението си. И можеха да си върнат стоката обратно, само като го „убедяха”, че не се шегуват. Изглежда, че държаха Анне някъде близо до местоназначението. Къде обаче можеше да е това?

Пътят отново минаваше през гора. Арне бе толкова уморен, че с усилие съдържаше пристъпите на внезапно треперене, обхващащо цялото му тяло. Караше механично, без вече да мисли за каквото и да било. Да се шофира круизър бе голямо удоволствие. Съзнанието му бе леко и празно, а настроението – почти игриво. Двойното предаване му позволяваше да извършва всякакви маневри по снега. Ето, че пътуваше на зигзаг, придържайки волана с два пръста, увеличаваше скоростта и спираше.

Само да не мисли...

Първо видя светлините, а след това и колата в канавката

зад завоя. Някой стоеше зад нея и се опитваше да я избута. При тази виелица това бе безсмислено. Когато се приближи, фигурата се обърна и направи крачка към пътя. Видя, че бе жена. Тя махна с ръка, молейки за помощ. Арне Ватне поклати глава и примигна, а след това отново поклати глава. Кръвта застина в жилите му, когато си спомни сцената до „Малунген“. Отново същата картина! Всичко си приличаше ужасно! Колата в канавката; жената, молеца отчаяно за помощ. Ето, че направи още една крачка на пътя и размахна и двете си ръце. На сивата светлина на фаровете лицето ѝ изглеждаше съвсем бяло и изкривено, приличашо на привидение... Тя отвори уста и извика нещо. Той завика нещо в отговор. До нея му оставаха двадесетина метра. Той натисна рязко спирачката. При този бус това не бе проблем. Не сгази тази жена. Този път – не. И това обаче бе малко. Трябваше да промени отношението си към живота и към самия себе си, веднъж и завинаги. Трябваше да спре. Та нали бе в Норвегия. Това бяха неговата страна, неговият език. И тук не беше издирван, все още не. Вгледа се в жената, опитвайки се да намери в лицето ѝ потвърждение на това, че трябва да спре, да излезе от буса и да ѝ помогне, въпреки че самият той се спасяваше с бягство и го грозеше смъртна опасност.

И в този момент я позна. Видя, че това бе Анне.

Анне!

Арне Ватне отвори вратата и изскочи от буса. Тя се вцепени от изненада.

– Татко! – Той я прегърна и усети, че тя трепери от студ и възмущение. – Ама почакай?... – опита се да се освободи от обятията му тя.

– Анне! Какво правиш тук?

– Внимавай! – извика тя и го отблъсна от себе си.

Той се обърна и видя тъмнокосия мъж, излизащ от БМВ-то.

Албан съвсем не изглеждаше добродушно. Ватне подскочи и тресна вратата, прищипвайки крака му. Албан извика.

– Внимавай, той има нож!

Албан се опита да се надигне от седалката и Ватне видя

как в ръката му проблесна нож. Използвайки преимуществото на положението си – това, че бе прав, а онзи седеше – Арне го блъсна с всички сили и Албан се облегна назад, опитвайки се да се вкопчи във вратата. Ватне блъсна още веднъж рязко вратата и този път прещипа китката му. Албан извика отново. Ножът падна в снега. Ватне не бе атлет, но дърводелците имаха силни ръце и яки юмруци. Ръката на Албан с тежката златна гривна се вкопчи трескаво за рамката на вратата. Ватне я хвана и я изви силно. Чу се силно изхрущяване и отчаян вой в същия този момент. Ръката бе счупена. Арне откряна вратата. Албан седеше, свил се на седалката, и държеше счупената си ръка. Хлипаше. Ватне го хвана за рамото и го дръпна към себе си. Без да се съпротивлява, онзи се наведе напред. Арне прецени точно движението и с всички сили блъсна вратата в главата му. Албан падна с главата напред и увисна, без да мърда, изпаднал наполовина от колата.

– О, Боже, да не го уби? – стоеше малко настрани тя и трепереше.

– Надявам се, че не съм – отговори Арне Ватне. – Малцина умират от удар по челото.

– Този мерзавец си получи заслуженото! – възкликна тя.

– Много леко си облечена – каза той, опитвайки се да не показва, че диша като парен локомотив.

– В колата имам яке.

– Облечи го.

– Да, да, ей-сега...

Тя се приближи до БМВ-то, описвайки малка дъга, отвори задната врата и извади кожено яке оттам.

– Ама, че бус. Твой ли е? – попита тя.

– В известен смисъл...

Арне се бе поуспокоил, стоейки в снежната виелица по средата на пустия път и разговаряйки за ежедневни неща – дрехи, кола – сякаш нищо не се бе случило. Анне също не изглеждаше вече толкова развълнувана.

– А какво всъщност правиш тук, татко?

– Работя – отговори механично той. Анне трябваше да знае, че често му се налагаше да пътува по работа.

– В събота вечер ли?

Не намери какво да отговори. Пред него изплува картина на действителността – по средата на пътя стоеше ландкрузър със смъртоносно опасен товар, а той бе негов шофьор. Шведската полиция щеше скоро да предаде сигнала за тревога в Норвегия. Ако се съдеше по всичко, бандата на Хермансон щеше да го обвини за цялата тази работа. Заплахата обаче, с която го държах в ръцете си, вече не съществуваше.

– А *ти* какво правиш тук?

– Аз ли?... – погледна неподвижната фигура, висяща от колата, тя. Изглеждаше малка и нещастна. Той въобще не можеше да повярва, че такова момиче може да има дете.

– Всичко наред ли е с тебе... Направиха ли ти нещо?

– Те са толкова мерзки типове – произнесе много тихо тя. – Не можеш дори да си го представиш... – и се разплака.

Трябваше да вземе решение. Времето не бе кой знае колко много. Получателят на товара сигурно вече нервничеше. Можеха да започнат да действат във всеки един момент. Освен това можеше някой да мине случайно покрай тях и да заподозре нещо лошо.

Седнаха в ландкрузъра с включено парно. Анне престана да трепери.

– Бусът ми е натъпкан с наркотици – каза той.

– *Какво?*...

– Това е пратка контрабандна стока. Принудиха ме да я докарам от Швеция в Норвегия. Обещаха ми пари... И евтино този бус... И още...

– Какво още?

– Казаха ми за тебе. Казаха, че... ще ти направят нещо, ако не тръгна. Този... – посочи Арне младежа, нейния годеник, който продължаваше да виси от колата си, – този и неговите приятелчета би трябвало да са замесени в това.

– Мерзавци!

– Би трябвало да се обадя на полицията – продължи той. – Тогава обаче ще повдигнат обвинение срещу мене и ще ме върнат в затвора.

– В затвора ли? Та нали те са те принудили.

– Те обаче няма да го кажат в съда.

– Не можеш да докладваш сам за себе си.

– Във всеки случай не искам в затвора.

– Не...

– Такива работи. И при тебе също...

– Какво имаш предвид? – от тона ѝ стана ясно, че е разбрала всичко.

– Знам всичко, Анне. Говорих с твоята приятелка.

– Каква приятелка?

– Черничката, оттам, където си работила. От салона за масаж.

– Ти си бил *там*?

– Да, защо?

Седяха мълчаливо един до друг и усещаха как изчезват всичките взаимни подозрения, обвинения и контраобвинения.

– Всичко е истина... Бях такава... такава гълна глупачка!

– Е, нищо, нищо де... – успокояваше я той.

Тя се разрида отново и той усети, че мъртвата хватка, стиснала гърлото му, отслабва.

Решението се оказа много просто и щом само му хрумна, той едва не се разсмя. Анне каза, че идеята била гениална, и се съгласи. Оживиха се, започнаха да бърборят и се заеха да осъществят замисленото.

Извадиха от колата Албан, който още не бе дошъл на себе си. Не бе кой знае какъв проблем да измъкнат БМВ-то от прясната. След това Арне вкара ландкрузъра в канавката и старателно изтри с кърпа волана, таблото и другите блестящи повърхности. След това вкараха заедно Албан в кабината и го поставиха зад волана. Той, изглежда, не бе чак толкова зле, защото полепналият по лицето му сняг го бе осветил малко и той започваше да стене. „А това съвсем ще го освети“ – помисли си Арне, окачвайки на огледалото всичките верижки и другите блестящи дреболии от БМВ-то. На този момък сигурно щеше да му е необходима всякаква помощ, при това и от она свят.

След това се качиха в БМВ-то и потеглиха.

– Нали каза, че бусът е твой – каза Анне, кимвайки към крузъра в канавката.

– Беше ми обещан – поправи я той. – Говедата обаче ме излъгаха. Не сме подписвали никакви документи. И не съм пре-

веждал парите. Бусът е записан не на мое име, а на тяхно.

– Направо е гениално – каза тя. – А ако изведнъж се свес-ти и избяга?

– Няма как. Няма да избяга далече. Нали видя с какви обувки е? С такива само на танци се ходи – с остри носове и с подметки от гладък гьон.

– А ако тръгне?

– Не и със счупена ръка при такова време.

– Тогава всичко е о'кей?

– Не съвсем – отговори той. – Сега ще звъннем на полицията.

– Бог да ни пази!

– Аз – съвсем сериозно. Нали смисълът е в това, да го намерят? Не е ли така?

Той извади мобилния си телефон.

– Помниш ли телефона на спасителната служба?

– Сто и дванадесет – отговори тя. – Така ми се струва.

– Да знаеш, че не съм работила толкова дълго там – промърмори тя. И веднага започна да клюма и задряма. Бяха на няколко километра от Елверум.

– Не мисли за това – отговори той.

– Студентките работят понякога като масажистки, когато им трябват пари. Ако мястото е прилично, сама определяш колко далече можеш да стигнеш.

Каза го почти насън. Той се замисли колко още време щеше да ѝ трябва, за да се избави от юношеската си свръхактивност и въобще колко още трябваше да чака, преди да заживеят нормален живот.

– Струва ми се, че трябва да поспиш.

– И как успех да се влюбя... в такова *лайно*! И освен това...

– Няма нищо страшно, Анне.

– Аз обаче не искам да правя аборт – каза тя. – Той настояваше, но аз отказвах. Опитваше се да ме накара. И тогава се скарахме.

– Така или иначе нямаше да се разбирате.

– Сигурно...

– Решавай сама дали да оставиш детето, или не.

– А ако имаш чернокоса внуче?

Това въобще не му бе хрумвало.

– Само да няма халка на носа – каза той.

– Ама, татко!...

– Имах предвид тебе. Никога не ми е харесвала халката на носа ти.

– Много ти благодаря!

– Няма за какво.

– А какво мислиш да правиш с колата?

– С коя кола?

– С тази. Ще я продадеш ли?

– Ти какво, да не си полудяла?

– Че защо?

– Тази кола – произнесе решително Арне, – ще паркирам тази нощ пред полицейското управление в Хамар. За да има над какво да си блъскат главите в неделя сутринта.

– А къде е старият ти бус?

– Дидриксен каза, че ще се погрижи за него.

– Да се надяваме, че ще сдържи поне това си обещание – промърмори Анне и отново задряма.